

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Minister van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/37069 en 06/37450 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
14 november 2006 in de gedingen tussen:**

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 10 maart 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van (hierna: de vreemdeling sub 1) en (hierna: de vreemdeling sub 2; tezamen aangeduid als: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiël voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 14 november 2006, verzonden op 16 november 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie opnieuw beslist op de aanvragen met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 december 2006 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling sub 1 in voldoende mate aannemelijk heeft gemaakt dat zijn schoonfamilie zich, vanwege zijn afvalligheid van de islam, vijandig tegenover hem heeft opgesteld als gevolg waarvan hij een serieus risico loopt op een ernstige discriminatoire bejegening op godsdienstige gronden, terwijl niet reëel valt te verwachten dat hij zich voor bescherming tot de autoriteiten of de feitelijke machthebbers zal kunnen wenden. Daartoe heeft de minister betoogd dat de rechtbank aldus heeft miskend dat de vreemdeling sub 1 slechts in algemene termen heeft omschreven wat zijns inziens kan of zal gebeuren wanneer iemand zich niet aan de islamitische gebruiken houdt, waaraan hij heeft toegevoegd dat haat ten opzichte van personen die afstand nemen van de islam vooral bestaat in de plattelandsgebieden. Van een noodzaak voor de vreemdeling sub 1 zich bij terugkeer in die gebieden te vestigen is evenwel geen sprake, aldus de minister. Voorts heeft de rechtbank volgens de minister miskend dat de stellingen van de vreemdeling sub 1 dat, wegens zijn afvalligheid, zijn schoonfamilie hem zijn kinderen zal afnemen en zal proberen de vreemdeling sub 2 van hem los te weken evenmin voldoende zijn, om een reëel risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) aan te nemen.

2.2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een

verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. De vreemdeling die stelt dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, dient dit aldus aannemelijk te maken.

2.2.1. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister niet aannemelijk gemaakt heeft hoeven achten dat de vreemdelingen bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, nu zij in dit kader geen hen persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden hebben aangevoerd, doch hebben volstaan met een algemene omschrijving van de haat die in de plattelandsgebieden van Afghanistan bestaat jegens afvalligen van de islam. De rechtbank heeft voorts niet onderkend dat de minister in de vijandige houding die de schoonfamilie van de vreemdeling sub 1, naar gesteld, jegens hem inneemt, evenmin aanleiding heeft hoeven vinden zodanig risico aannemelijk gemaakt te achten, reeds omdat het realiteitsgehalte van het vermoeden van de vreemdeling sub 1 dat zijn schoonfamilie zal pogen de vreemdeling sub 2 van hem los te weken en zal trachten zijn kinderen af te nemen onvoldoende is onderbouwd.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling dat de beroepsgrond dat terugkeer van de vreemdelingen naar Afghanistan schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen gelet op hetgeen hiervoor is overwogen geen doel treft.

2.3.1. Aan de overige bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekkelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.3.2. Gelet op het voorgaande, zal de Afdeling de beroepen van de vreemdelingen tegen de besluiten van 10 maart 2005 alsnog ongegrond verklaren.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 november 2006 in de zaken nos. AWB 06/37069 en 06/37450;
- III. verklaart het door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

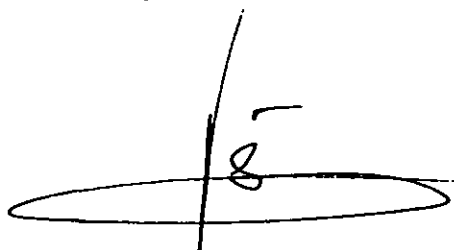
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 mei 2007

154-523.

Verzonden: **15 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 24 juli 2006, met zaaknummer 200602491/1 (hierna: de Afdeling) is het hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van de rechtbank vernietigd en de zaak teruggewezen naar de rechtbank. Tot slot heeft de Afdeling de kosten die door eisers in verband met de behandeling van het hoger

beroep zijn gemaakt vastgesteld op € 322,- en bepaald dat de rechtbank omtrent de vergoeding van deze kosten beslist.

De behandeling van de beroepen, heeft plaatsgevonden ter zitting van 17 oktober 2006, waar eisers in persoon zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is ter zitting verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Allereerst wordt vastgesteld dat eisers geen hoger beroep hebben ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank van 6 maart 2006. Nu de rechtbank in haar uitspraak van 6 maart 2006 uitdrukkelijk en zonder voorbehoud alle beroepsgronden van eisers, behoudens de geloofsafvalligheid van eiser, heeft verworpen, staan de daaromtrent gegeven oordelen thans onherroepelijk vast. De rechtbank wijst in dit verband op de uitspraak van de Afdeling d.d. 6 augustus 2003, AB 2003, 355.
2. In de uitspraak van 24 juli 2006 heeft de Afdeling overwogen dat, voor zover er van uit moet worden gegaan dat de rechtbank het rapport van de UNHCR van juni 2005 op de voet van artikel 8:69, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht bij haar oordeel heeft betrokken, die bevoegdheid niet zover gaat dat de rechter feiten aan zijn uitspraak ten grondslag kan leggen waarover partijen zich in de procedure niet hebben kunnen uitlaten. Nu gesteld noch gebleken is dat partijen in de gelegenheid zijn gesteld om op de inhoud van het rapport te reageren, was voor toepassing van de in voormelde bepaling neergelegde bevoegdheid van de rechtbank tot ambtshalve aanvulling van de feiten reeds daarom geen plaats. Voor zover de rechtbank het rapport met toepassing artikel 83 van de Vreemdelingenwet 2000 tot de procedure heeft toegelaten, konden, reeds omdat het niet door partijen tegenover haar was ingeroepen, de daarin vermelde feiten en omstandigheden evenmin op de voet van dat wetsartikel bij de beoordeling van de besluiten worden betrokken.
3. Gelet op de terugwijzing door de Afdeling op grond van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State (Wet RvS), zal het beroep door de rechtbank worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor door de Afdeling is overwogen.
4. Thans is uitsluitend nog in geschil of eisers voor toelating in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), vanwege de geloofsafvalligheid van eiser. Daarom ziet de rechtbank zich thans gesteld voor de vraag of door eiser gestelde geloofsafvalligheid leidt tot vluchtelingenstatus dan wel bij terugkeer tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eiseres heeft een van eiser afgeleid asielaanvraag.
5. Beide partijen hebben naar voren gebracht dat zij het UNHCR-rapport van juni 2005 niet hebben kunnen vinden in de algemeen toegankelijke bronnen, waaronder de internetsite van de UNHCR. Bovendien heeft de gemachtigde van eisers de betreffende overweging van de rechtbank destijds beschouwd als een overweging ten overvloede. De rechtbank thans oordelende zal daarom het UNHCR-rapport van juni 2005 buiten de beoordeling laten.

6. De rechtbank is, ex tunc (22 januari 2000) en ex nunc oordelende, van oordeel dat eiser niet als verdragsvluchteling kan worden beschouwd. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat in het geval van eiser niet is voldaan aan het continuïteitsvereiste, nu eiser eerst nadat hij uit Afghanistan is weggegaan zich van de islam heeft afgekeerd, en geen sprake is van refugie sur place. Voorts is om die reden ex tunc geen sprake van schending van artikel 3 EVRM. Hieruit volgt dat eisers niet voor een verblijfsvergunning in aanmerking komen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, noch op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef onder a, van de Vw 2000 ten tijde van het bestreden besluit van 10 maart 2005.

7. Met betrekking tot het beroep op schending van artikel 3 EVRM indien eisers thans terugkeren naar Afghanistan overweegt de rechtbank het volgende.

8. De rechtbank stelt vast dat onweersproken is dat eiser, nadat hij uit Afghanistan is weggegaan, het christendom bestudeert en zich heeft afgekeerd van de islam en zich niet meer houdt aan de daaraan verbonden islamitische gewoonten zoals vasten en vijf maal daags bidden in de moskee.

9. Eiser heeft verder verklaard dat de islamitische waarden en conservatieve opinies voornamelijk op het platteland, waarvan hij afkomstig is, zijn te vinden. Eiser heeft in dit verband verklaard dat men het als een eer beschouwt om iemand die zich van het geloof heeft gedistantieerd, om het leven te brengen, omdat gelovigen geloven dat iemand na zo'n daad verzekerd is van een plaats in het paradijs. Verder heeft eiser verklaard dat zijn schoonfamilie in Afghanistan op de hoogte is geraakt van zijn geloofsafvalligheid en dat bij terugkeer zijn kinderen van hem zullen worden afgenomen, opdat die niet net als hij verloren zullen gaan. Ter zitting van de rechtbank hebben eisers meegedeeld dat zij een brief hebben ontvangen van de schoonfamilie van eiser, waarin eisers losgeweekt zou worden van eiser. Eisers hebben voorts gewezen op het WBV 2004/60 en gesteld tegen hun medeburgers, waaronder hun (schoon)familie geen bescherming van de overheid te kunnen krijgen.

10. De rechtbank volgt het standpunt van eiser. Daarbij heeft de rechtbank zwaar laten wegen dat uit het ambtsbericht van juli 2005 blijkt dat in de nieuwe grondwet van Afghanistan de islam wordt benoemd als staatsgeloof en aangemerkt als "heilige religie". Weliswaar blijkt uit het ambtsbericht tevens – zoals verweerder heeft benadrukt – dat het praktiseren van een andere religie formeel niet is verboden, maar naar het oordeel van de rechtbank kan het praktiseren van een andere religie niet worden gelijkgesteld met afvalligheid van de islam. Ten aanzien van deze afvalligheid geldt immers – anders dan voor het praktiseren van een andere religie – een strafbaarstelling volgens het gewoonterecht en de sharia met de doodstraf. Deze strafbaarstelling impliceert dat afvalligheid van de islam wordt aangemerkt als een ernstig vergrijp. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser in voldoende mate aannemelijk heeft gemaakt dat zijn schoonfamilie, vanwege zijn afvalligheid, zich vijandig tegen hem heeft opgesteld, als gevolg waarvan hij een serieus risico loopt op een ernstige discriminatoire bejegening op godsdienstige gronden, terwijl niet reëel valt te verwachten dat hij zich voor bescherming tot de autoriteiten of de feitelijke machthebbers zal kunnen wenden. Gelet op paragraaf 5.1 van het ten tijde van de bestreden besluiten geldende WBV 2004/60 zullen eisers zich deswege, alsmede op grond van het feit dat door de gestelde problemen hun persoonlijke netwerk is komen te vervallen, niet voor bescherming tot de autoriteiten of de feitelijke machthebbers van hun land kunnen wenden, zodat zij naar het oordeel van de rechtbank in aanmerking komen voor een

verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

11. De beroepen zijn derhalve gegrond. De bestreden besluiten komen voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb.

12. De rechtbank acht termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eisers gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 644,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
- 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
- waarde per punt € 322,00
- wegingsfactor 1

13. De rechtbank acht tevens termen aanwezig verweerder te veroordelen in de aan de zijde van eisers gevallen proceskosten in de procedure in hoger beroep, zijnde €322,00.

14. Aangezien ten behoeve van eisers een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

15. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten;
- bepaalt dat verweerder nieuwe besluiten dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de door eisers gemaakte proceskosten vastgesteld op € 966,00 en te voldoen aan de griffier;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als de rechtspersoon die de proceskosten dient te vergoeden;
- bepaalt dat de proceskosten moet worden voldaan aan de griffier van de rechtbank.

Aldus gedaan door mr. J.R. Van Es - de Vries als rechter en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. P.M. de Kruif als griffier op 14 november 2006.

P.M. de Kruif

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

15 NOV. 2006

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 DEC 2006	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(Ministerie van Justitie, Schedeldoekshaven
100, 2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r s

in eerste instantie woonplaats gekozen

hebbende ten kantore van de

gemachtigde: mr. R.P. Duijn

advocaat te Eindhoven

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 november 2006 (Awb 06/37069 en 06/37450). De uitspraak is op 16 november 2006 door de rechtbank verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak gaat hierbij als **prod. 1**.

In deze uitspraak heeft de rechtbank de beroepen in een asielprocedure, na terugverwijzing door Uw Afdeling, gegrond verklaard in verband met – kort weergegeven – de omstandigheid dat de vreemdeling als afvallig moslim bij terugkeer naar Afghanistan een serieus risico loopt op een ernstige discriminatoire bejegening op godsdienstige gronden. De rechtbank heeft de bij haar bestreden besluiten vernietigd en bepaald dat de Minister nieuwe besluiten neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Voorts is ten laste van de Staat der Nederlanden – samengevat – een proceskostenveroordeling uitgesproken.

- 1.2 De Minister kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 10:

“De rechtbank volgt het standpunt van eiser [weergegeven in rov. 9/toev. dzz]. (...) Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser in voldoende mate aannemelijk heeft gemaakt dat zijn schoonfamilie, vanwege zijn afvalligheid, zich vijandig tegen hem heeft opgesteld, als gevolg waarvan hij een serieus risico loopt op een ernstige discriminatoire bejegening op godsdienstige gronden, terwijl niet reëel valt te verwachten dat hij zich voor bescherming tot de autoriteiten of de feitelijke machthebbers zal kunnen wenden. Gelet op paragraaf 5.1 van het ten tijde van de bestreden besluiten geldende WBV 2004/60 zullen eisers zich deswege, alsmede op grond van het feit dat door de gestelde problemen hun persoonlijke netwerk is komen te vervallen, niet voor bescherming tot de autoriteiten of de feitelijke machthebbers van hun land kunnen wenden, zodat zij naar het oordeel van de rechtbank in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.”

- 2.2 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen 11 tot en met 15. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief vitleert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 De motivering van de gegrondverklaring van de beroepen door de rechtbank volgt wat betreft artikel 3 EVRM deels de eerder door Uw Afdeling op een formele grond vernietigde uitspraak van de rechtbank. Thans is de motivering nader toegespitst op de bekendheid bij de familie van appellant van zijn gestelde geloofsverzeking. Ten opzichte van de eerdere procedure zijn de feiten echter (goedgelees) dezelfde gebleven.
- 3.2 Verweerder heeft niet gesteld dat hij in Nederland is bekeerd tot het christendom. In zijn zienswijze op het eerste voornemen (tot intrekking van zijn verblijfsvergunning) heeft hij naar voren gebracht dat hij is "bekeerd" tot het humanisme.
- 3.3 In het gehoor door een contactambtenaar dat volgde op het tweede voornemen (tot afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd), heeft verweerder naar voren gebracht dat hij afstand heeft genomen van de islam en zich niet meer aan allerlei islamitische gebruiken houdt. Hij beschrijft wat dit betekent bij terugkeer naar Afghanistan: in het begin, zo tot een maand of vier, kan men zijn mening geheim houden, maar op een bepaald moment zal het openbaar worden. Vervolgens wordt men vriendelijk gevraagd mee te doen, daarna wordt men gedwongen en ten slotte wordt geweld gebruikt.
- Zie het verslag van dit gehoor van 23 januari 2004, dossierstuk 41, blz. 6 en 7, meer in het bijzonder de derde alinea op blz. 7.
- 3.4 Tegenover de rechtbank heeft verweerder eerder verklaard dat zijn "afvalligheid" bij zijn familie bekend is geworden en dat plannen bestaan om hem bij terugkeer in Afghanistan zijn kinderen af te nemen. Tijdens de zitting die heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak hebben verweerders blijkens de uitspraak verklaard een brief te hebben ontvangen van verweerders schoonfamilie waarin verweester "losgeweekt" zou worden van verweerder.
- 3.5 Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat juist hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.

Vergelijk over dit (individualiserings)vereiste onder meer ABRS 6 juli 2005, JV 2005, 326.

Vergelijk over "afvalligheid" in Afghanistan voorts ABRS 28 augustus 2006, nr. 200603179 (**prod. 2**).

Verweerder heeft slechts in algemene termen omschreven wat kan (of zijns inziens zal) gebeuren als iemand zich niet aan de islamitische gebruiken houdt (vergelijk hiervoor, onder 3.3). Hij heeft daaraan toegevoegd dat haat ten opzichte van personen die afstand nemen van de islam vooral bestaat in de plattelandsgebieden.

Zie het eerder genoemde verslag van gehoor, blz. 7, de vijfde alinea, de laatste zin.

Verweerder is uiteraard niet verplicht zich bij terugkeer in plattelandsgebieden te vestigen. Waarom juist hij concreet bedoeld risico zou lopen, heeft hij niet duidelijk gemaakt.

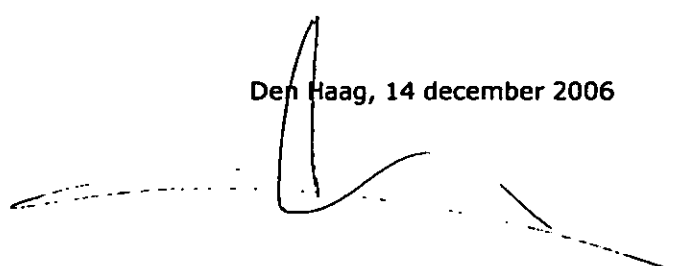
3.6 Verweerders stelling dat zijn familie hem bij terugkeer zijn kinderen zal afnemen wegens zijn geloofsverzaking is onvoldoende om het hier bedoelde risico aan te nemen. Hetzelfde geldt ten aanzien van een beweerdelijke poging zijn echtgenote van hem los te weken. Dat hij van de zijde van zijn familie zodanig te vrezen zou hebben dat het hier bedoelde risico aan de orde is, heeft hij niet aannemelijk gemaakt.

3.7 De rechtbank heeft een en ander miskend.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van de bij de rechtbank ingestelde beroepen.

Den Haag, 14 december 2006

advocaat

behandeld door	mr. M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 01
fax	(070) 515 31 05
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51008896
referentie	IND-0009.27.8145